

مجازات اسلامی مانند، مواد 580 و 582، مجازات‌هایی برای نقض مصادیقی از حریم خصوصی پیش‌بینی شده است. و یا حتی اخیراً با تصویب قانون جرایم رایانه‌ای (مصوب 1387) که به حمایت از حریم اطلاعات شخصی افراد پرداخته است، پیشرفت‌هایی در خصوص حمایت از این حق صورت گرفته است. البته، چون این قانون نیز شامل تمام صور این حق نمی‌شود، کافی و کارآمد نبوده، هنوز وضعیت برخی از مصادیق این حق مانند، حریم ارتباطات شخصی، حریم جسمانی و نیز حریم کاربران اینترنتی مبهم است. لذا امید است با تدوین قانونی جامع که واجد ضمانت‌های اجرای مناسب نیز باشد تمام خلاء قانونی موجود، مرتفع گردد.

براین اساس، پژوهش حاضر با هدف بررسی تحلیلی حق بهره‌مندی افراد از حریم خصوصی، میزان دخالت دولت‌ها در این عرصه و نحوه‌ی تأثیرگذاری آنها بر حریم خصوصی و نیز مطالعه‌ی مقوله‌های مهم این حق و حمایت‌های صورت گرفته از آن در حقوق اسلام و ایران صورت می‌گیرد.

مباحث پایان‌نامه در سه بخش عرضه خواهد شد. در بخش اول، مباحث نظری حریم خصوصی از جمله مطالبی در باب مفهوم این حق، تعاریف ارائه شده از آن و همچنین مبنای نظری حریم خصوصی عرضه خواهد شد. سپس، در بخش دوم به بررسی میزان دخالت دولت‌ها در این حق، تأثیر آنها بر حریم خصوصی و نیز محدودیت‌هایی که ممکن است در ارتباط با این حق اعمال کنند خواهیم پرداخت و در پایان نیز به بررسی جایگاه امر به معروف و نهی از منکر در ارتباط با حریم خصوصی می‌پردازیم. نهایتاً، در بخش سوم، مقوله‌های حریم خصوصی را تحت عناوین: حریم جسمانی، حریم خصوصی منزل و خلوت افراد، حریم ارتباطات خصوصی و حریم اطلاعات خصوصی مورد مطالعه قرار می‌دهیم.

مقدمه

با آنکه حریم خصوصی، از دیرباز به عنوان یکی از نیازهای اساسی بشر که رابطه‌ی تنگاتنگی با حفظ کرامت انسانی و حیات اجتماعی وی دارد، در بین نظریه‌پردازان حقوق و همچنین فلاسفه‌ی حال و گذشته به شدت مطرح بوده است. لیکن این صاحب نظران تاکنون نتوانسته‌اند بر سر ارائه‌ی یک تعریف واحد از این حق به توافق برسند. شاید اصلی‌ترین عامل در عدم موفقیت این اندیشمندان برای ارائه‌ی تعریفی جامع از حریم خصوصی این باشد که: «حریم خصوصی اصلاً مفهومی اجتماعی است که بدون تصور اجتماعی از انسان این مفهوم بی معنا خواهد بود و از سوی دیگر مفاهیم مرتبط با اجتماع انسانی، با تغییر شرایط و اوضاع و احوال، از اجتماعی به اجتماع دیگر و از زمانی به زمان دیگر متفاوت می باشد»¹. این همان چیزی است که از آن به «نسبیت» حریم خصوصی نام می برند.²

همین نسبیت حریم خصوصی است که باعث می‌شود رفتاری به عنوان مثال، در یک جامعه به عنوان ناقض حریم خصوصی شناخته شود، در حالی که همان رفتار در جامعه‌ی دیگر نقص حریم افراد به شمار نیاید، یا حتی درون یک جامعه حریم خصوصی افراد تحت شرایطی با هم متفاوت باشد. به عنوان مثال: «جوامع شهری در مقایسه با جوامع روستایی و افراد عادی در مقایسه با سیاستمداران قلمرو حریم خصوصی وسیع‌تری دارند»³. علیهذا، گزارف نخواهد بود اگر گفته شود: «مفهوم حریم خصوصی نیز همچون سایر مفاهیم مرتبط با اجتماع در دو بعد زمان و مکان سیلان و پویا دارد»⁴.

در این فصل ابتدا، مشهورترین تعاریف ارائه شده در باب حریم خصوصی را مورد مطالعه قرار می دهیم و سپس در ادامه، به بررسی پیشینه تاریخی این بحث در اسناد بین المللی و همچنین در منابع داخلی خواهیم پرداخت .

1- اصلانی، حمید رضا، حقوق فناوری اطلاعات، چاپ اول، نشر میزان، بهار 1384، ص18

2- انصاری، باقر، همان

3- همان

4- اصلانی، حمید رضا، همان

گفتار دوم : تعریف حریم خصوصی در منابع داخلی

در منابع داخلی، آنچه از آن به عنوان تعریف از حریم خصوصی یاد می‌شود بیشتر اشاره به موارد نقض این حریم دارد، تا ارائه یک تعریف فراگیر و همه جانبه از این حق. چنانچه در برخی از این آثار به حق امنیت فردی، مصونیت مسکن و تعرض ناپذیری مکاتبات اشاره شده است¹، و در برخی دیگر به مصونیت حیثیت و همچنین منع تجسس و تفتیش در وسائل ارتباطی مردم و نهایتاً منع تجسس و تفتیش منزل و مسکن افراد اشاره شده است.²

شاید بهترین تعریفی که از حریم خصوصی در منابع داخلی بتوان به آن اشاره کرد، تعریفی است که در ماده 1 پیش‌نویس اولیه لایحه حمایت از حریم خصوصی آمده است: «حریم خصوصی قلمروی از زندگی هر شخص است که آن شخص عرفاً یا با اعلان قبلی در چارچوب قانون انتظار دارد تا دیگران بدون رضایت وی به اطلاعات راجع به آن دسترسی نداشته یا به آن وارد نشوند یا بر آن نگاه یا نظارت نکنند و یا در آن قلمرو وی را مورد تعرض قرار ندهند. منازل و اماکن خصوصی، حریم خلوت و تنهایی افراد، محل‌های کار، اطلاعات شخصی و ارتباطات خصوصی با دیگران و حریم جسمانی افراد، حریم خصوصی محسوب می‌شوند»³.

برای درک بهتر تعریف ارائه شده در این ماده اشاره به دو ضابطه برای شناسایی مصادیق مشمول این حق ضروری است:

1- ضابطه‌ی نوعی که به موجب آن «برخی از جنبه‌های زندگی انسان نوعاً یا عرفاً حریم خصوصی آنها محسوب می‌شود و حتی بدون اینکه شخص بخواهد آن را تحت شمول حریم خصوصی خود در آورد ورود به آن و نقض این حریم ممنوع شده است»⁴.

به عنوان مثال: حریم منزل و اماکن خصوصی افراد در تمام نظام‌های حقوقی محترم است و یکی از مهم‌ترین مقوله‌های حریم خصوصی به شمار می‌آید. با این حساب اگر کسی بدون

1- قاضی، ابوالفضل، حقوق اساسی و نهادهای سیاسی، کلیات و مبانی، انتشارات دانشگاه تهران، 1373، ص 655

2- مدنی، سید جلال‌الدین، حقوق اساسی نهادهای سیاسی جمهوری اسلامی ایران، نشر همرا، چاپ اول، تهران، 1370، ص 102 به بعد

3- برای دیدن متن کامل لایحه ر. ک. : <http://www.majlis.ir/mhtml/modules.php?>

4- انصاری، باقر، همان، ص 38

رضایت شخص صاحب حریم، به این اماکن وارد شود، کسی که به حریم او تجاوز شده است لزومی ندارد ثابت کند که چرا دیگران نباید وارد حریم او می‌شده‌اند؛ بلکه این اماکن نوعاً حریم خصوصی او محسوب می‌شود.

2- ضابطه شخصی: که به موجب آن: «انسانها می‌توانند برخی از جنبه‌های زندگی خود را اگر چه نوعاً یا عرفاً خصوصی هم نباشد جزء مسائل شخصی و داخل در قلمرو حریم خصوصی خود اعلام کنند».¹

مثالی که برای این ضابطه می‌توان به آن اشاره کرد، فیلمبرداری یا عکس‌برداری از لحظات کاملاً شخصی افراد در اماکن عمومی است که گرچه این اماکن نوعاً حریم خصوصی محسوب نمی‌شوند، لیکن افراد تحت شرایطی می‌توانند آن را داخل در قلمرو حریم خصوصی خود قلمداد کنند. به ویژه در صورتی که شخص فیلمبردار قصد منتشر کردن آن فیلم را داشته باشد که در اینجا نقض حریم خصوصی آشکارتر است.

مبحث دوم: پیشینه‌ی تحقیق

«نیازها و الزاماتی که توجیه‌کننده‌ی به رسمیت شناختن حق بهره‌مندی انسان از حریم خصوصی می‌باشد، ماهیتاً همراه با تشکیل اولین اجتماعات بشری شکل گرفت؛ چرا که بشر مدنی بالطبع است و جز در سایه زندگی جمعی ادامه بقا و نیل به کمال برای وی متعذر خواهد بود».² از طرفی این زیست جمعی با ویژگیهای فطری و غریزی دیگر انسان یعنی، میل به زیاده‌طلبی و میل به رهایی از قیود در تعارض بود؛ لذا همین ویژگی زیست جمعی، انسانها را بر آن داشت تا برای ضابطه‌مند کردن این دو خصلت انسانی قواعدی را تاسیس و قوانینی را تدوین کنند که در نهایت به حمایت از حریم خصوصی افراد ختم شود. در ادامه برای آشنایی بیشتر با پیشینه حریم خصوصی، مواردی از این حق که در اسناد بین‌المللی و نیز در حقوق اسلام و ایران مطرح شده است را مورد مطالعه قرار می‌دهیم.

1- همان

2- اصلانی، حمید رضا، همان، ص 22

کمیته حقوق بشر که برای نظارت بر هماهنگی عملکرد کشورهای عضو این میثاق با معیارها و موازین پیش بینی شده در میثاق تشکیل شده است، درباره تفسیر اصطلاح (غیر قانونی) در این ماده چنین اظهار نظر می کند: هیچ نوع مداخله در حریم خصوصی دیگران مجاز نیست، مگر در موارد پیش بینی شده در قانون. علاوه بر این، قانونی که مبنا و مستند ورود به حریم خصوصی قرار می گیرد، باید با مقررات، اهداف و غایات این میثاق هماهنگ باشد. کمیته مذکور همچنین در پاسخ به این سؤال که آیا حمایت از حریم خصوصی در برابر تعرض عوامل و اشخاص غیر دولتی نیز مشمول مقررات میثاق است یا نه؟ اعلام می دارد: حمایت از حریم خصوصی باید در برابر هر نوع مداخله خواه از سوی مقامات دولتی و خواه از سوی اشخاص حقیقی یا حقوقی تضمین شود.¹

بند سوم (اعلامیه کنفرانس بین المللی حقوق بشر تهران 1968

اعلامیه کنفرانس بین المللی حقوق بشر تهران با اذعان به اینکه؛ «صلح جهانی آرمان بشر است و عدالت لازمه حتمی تحقق کامل حقوق و آزادیهای اساسی انسان می باشد» در ماده 5 مقرر می دارد: «هدف نخستین سازمان ملل متحد در زمینه حقوق بشر برخورداری یکایک افراد از حداکثر آزادی و حیثیت است. برای تحقق این مقصود قوانین هر کشوری باید آزادی بیان، آزادی کسب اطلاعات، آزادی ایمان و مذهب و نیز حق شرکت در حیات سیاسی، اقتصادی فرهنگی و اجتماعی کشور را برای عموم افراد صرفنظر از نژاد، زبان، مذهب یا اعتقاد سیاسی تامین کند.²

بند چهارم (اعلامیه حقوق بشر اسلامی 1990 قاهره

در حمایت از حریم خصوصی افراد باید به اعلامیه حقوق بشر اسلامی قاهره نیز اشاره کرد، که با تأکید بر خلیفه الله بودن انسان، تنها ملاک برتری را تقوا می داند و بر حمایت از زندگی شخصی و حریم خصوصی انسان تأکید می کند.³

1- انصاری، باقر، همان، ص 56-60

2- برای دیدن متن کامل قانون رک: <http://www.hoghoogh.online.fr/article.php3?id>

3- برای دیدن متن کامل قانون رک: www.aftab.ir/articles/social/law

بودن آزادی مشاهده می شود، که بیشتر ریشه در منشاء و خاستگاه این حق دارد. در فلسفه سیاسی لیبرالیسم این حق صرفاً طبیعی دانسته می شود. در حالی که در فلسفه سیاسی اسلام این حق طبیعی جنبه الهی نیز دارد. به همین دلیل گاهی از آن به حق الهی تعبیر می شود. «الهی بودن حق طبیعی آزادی در اسلام از این رو است، که خداوند خالق طبیعت و انسان و عالم تکوین است. خداوند انسان را به گونه ای آفریده است که تکویناً دارای حقوقی است که از آن ها گاه به حقوق فطری و گاه به حقوق طبیعی انسان تعبیر می شود»¹.

اما، این تفاوت ها در فلسفه ی اسلام و غرب در ارزش ذاتی داشتن آزادی تاثیر نمی گذارد و هر دو دیدگاه به ارزش ذاتی آزادی باور دارند. یکی از مصادیق آزادی که رابطه ی تنگاتنگی نیز با حریم خصوصی افراد دارد، حق آزادی فیزیکی است. آزادی فیزیکی از جمله حقوقی است که خداوند در کنار حقوقی از قبیل حق حیات و مالکیت برای انسان در نظر گرفته است و از این طریق انسان را در برابر مزاحمت دیگران در حریم خصوصیش حفاظت می کند. «از دیدگاه فلسفه ی سیاسی اسلام مزاحمت با حق حیات و کرامت و آزادی در حقیقت مخالفت با مشیت بالغه ی خداوندی است»². علاوه بر آزادی فیزیکی، می توان به مصادیق دیگری از آزادی نیز اشاره کرد که در باب حمایت از حریم خصوصی و به عنوان مبنایی نظری برای آن قابل طرح و بررسی است. برخی از آنها عبارتند از:

1- آزادی در تعیین حق سرنوشت و تصمیم گیری در باب زندگی شخصی

2- آزادی از اطاعت دیگران

3- آزادی عقیده

4- آزادی در انجام دادن آداب و مراسم دینی و مذهبی.

در اینجا با توجه به موضوع مورد بحث، که مبنای نظری حریم خصوصی می باشد، از میان اقسام ذکر شده تنها به دو مورد از آنها که تناسب بیشتری با بحث دارد، پرداخته می شود.

1- میر احمدی، منصور، آزادی در فلسفه سیاسی اسلام، موسسه بوستان کتاب، چاپ اول، 1381، ص 149

2- جعفری، محمد تقی، حکمت اصول سیاسی اسلام، بنیاد نهج البلاغه، تهران، 1369، ص 384